

JIŘÍ W. PROCHÁZKA & KLĀRA SMOLÍKOVĀ

MRTVĀ ŠELMA

DETEKTIVKA
PLUS

MRTVÁ ŠELMA

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

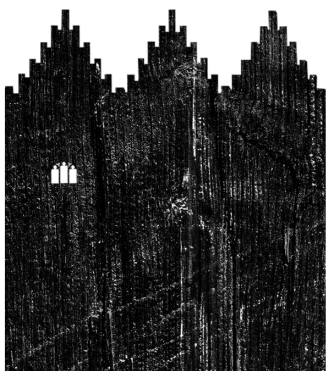
Jiří W. Procházka, Klára Smolíková
Mrtvá šelma – e-kniha
Copyright © Plus, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JIŘÍ W. PROCHÁZKA
KLÁRA SMOLÍKOVÁ

MRTVĀ ŠELMA

JIŘÍ W. PROCHÁZKA & KLÁRA SMOLÍKOVÁ

MRTVĀ
ŠELMA

SŮRADNICE ZLOČINU 1: TĀBOR

PLUS

*Děkujeme za vstřícnost a pomoc pracovníkům Husitského muzea.
Podobnost mezi postavami knihy a skutečnými lidmi, prosím, nehledejte.*

© Jiří W. Procházka, Klára Smolíková, 2015
Cover © Milan Malík/www.mimo.cz, 2015
ISBN tištěné verze 978-80-259-0382-7
ISBN e-knihy 978-80-259-0401-5 (1. zveřejnění, 2016)

Mrtvá šelma po stu letech ještě straší živé.

Ferdinand I. Habsburský o Janu Žižkovi

PROLOG

Další patro.

Schodů jak na babylonskou věž.

Nikomu není do řeči, holubí trus se tiše rozpadá pod podrážkami. Jen rozeschlá prkna jazyk za zuby neudrží. Mají nutkavou potřebu komentovat každý krok.

Žena si stoupne vedle strmého schodiště, co nejdál od nafouklé holubí mrtvoly. Muž posvítí baterkou do rohů místnosti. Ptačí kostlivec na něj mrkne.

Muž nereaguje. Kostra zase ztuhne.

Mrtvý prostor. Na nic si nehraje, nikoho nevíta.

Dvojice bezhlesně pokračuje vzhůru. Prsty svírají vetché zábradlí.

Tik – tak – tik – tak.

Věž odměřuje čas.

Tik – tak.

Není to nejvyšší patro, ale je poslední, na něž se dá vystoupat ještě po schodech.

Pod vysokou střechou se mezi sebou šermují už jen zčernalé trámy krovu.

K nim vedou chatrné žebříky.

Tik – tak – tik – tak...

Tři metry vpravo od hodinového stroje visí tělo.

ŠPATNĚ ZPRÁVY

5. listopadu, dopoledne

Jene Huse, nikdo nežije bez hříchu!

Zikmund Lucemburský, 8. června 1415

Stál jsem před barákem připomínajícím zdechlinu.

Opíral jsem se o strom a čekal, až se mi bude chtít jít dovnitř. Pršelo jako na Dušičky. Letos připadly na pátek. Pláč mrtvých skrápěl nikotinově žluté listí a šuměl po kočičích hlavách. Za mnou kašna, přede mnou mršina. Městské muzeum bez nápisu MUZEUM.

Stál jsem před tím barákem a po včerejšku taky připomínal zdechlinu. Přešel jsem si dlaní po bundě. Placatice tuzemáku zůstala v depozitáři. Jasně jsem ji viděl; sirota se krčila na stolku mezi obřimi, od čaje zahnědlými hrnky, plechovkou s vajgly a nakradenými cukříky z hospod. To je zas ráno.

Tak jo, jdu na to.

Weissová, Tábor. Vytáčím její číslo.

„Weissová, prosím?“

„Štolba. Zavolala jste si mě, madam. Jsem u kašny.“

„První dveře vpravo od kostela. Jsou otevřené.“

Hezké přivítání. Dělán tady druhý týden na tom jejich slavném bezpečnostním auditu a nějaká Weissová si mě k sobě pozve jak jatečního z kafilérky. Prý: *Pane Štolbo, okamžitě se dostavte do mé kanceláře. Mám tady něco.* Dodnes jsem neviděl ji ani její slavnou kancelář. Ne že by mi to chybělo. Lidi do historického oddělení v tomhle muzeu sháněli zřejmě v nějakém panoptiku. Třeba ten přemoudrý doktor Vejsada je jasný vrhač nožů, ředitel Pospíšil zase smutný klaun.

Típnul jsem cigaretu o žulovou obrubeň kašny a opustil úkryt pod stromem. Vždycky mám rád problémy, které začínají na opuštěných náměstích, před barokními kostely, v lijáku a celkem v hajzlu.

„Jděte vlevo po schodech nahoru, ve druhém patře doprava, pak doleva a znovu doprava. Jestli dojdete do atria nebo do knihovny, jste špatně.“

Podíval jsem se na displej mobilu. Ne, neměl jsem puštěnou navigaci. Budu Weissové říkat Gépéeska.

Do atria jsem nedošel, jen nahlédl. Socha, strom, kašna, strom, kašna, strom.

Zase ta hlava.

Nesmím se dívat tak rychle, na motání palice je rychlost světla dostatečně rychlá. Přidržel jsem se zdi, studené a mokré jako moje čelo. Zamřížovaná okna v chodbě mi připomínala vlastní okna, třeba to včerejší. Jak jsem se dostal do pokoje? Mříže v oknech signalizovaly něco jiného než místo usebrání. Tohle nebyl klášter, i když mu tak říkali. Tohle bylo vězení. Vězení stejně jako moje hlava.

Vlevo nahoře se nacházela knihovna, zamknutá, ale odér ze starých knížek by prosakoval i stěnami protiatomového krytu. Po chodbách se potuloval nábytek tak otlučený, že ho v bazaru museli snad mučit, než ho pustili mezi lidi. Opřel jsem se o sténající skříň. Další schody nahoru. Na takovéhle túry dnes nejsem připravený.

Zaklepal jsem na správné dveře. Ne, nejsem jasnovidec. Na zdi jsem viděl cedulku *Mgr. Berenika Weissová – kurátorka muzejních sbírek.*

Otevřel jsem.

„Dobrý den.“ Začal jsem slušně. Potřeboval jsem rychle panáka nebo sklenici sody.

Gépéeska seděla za stolem širokým jak cesta do pekel. Místo dobrých úmyslů jej lemovaly nadité šanony. Po desce stolu polehávaly sešity v odřených přebalech, mapy a krabice s popelníky. Uprostřed stála železná žehlička. Mezi všemi těmi lejstry nepochopitelná jak pyj s cinkajícími koulemi na brněnském náměstí.

Weissová mě zmerčila a povytáhla obočí. Myslel jsem, že vyletí jako čertík z krabičky. Ne, zatím si jen rovnala záda (de)formovaná vysedáváním nad knihami a u počítače.

Nevěřil jsem, že na tu dálku může cítit rum. Cítila...

*melasový líc,
rumovou třešť,
cukr,
karamel,
vanilkové aroma.*

Ta ho kupuje leda na Vánoce, když peče cukroví. A to neřeším, jestli ho upíjí nebo čichá jako toluen. Weissová se na mě dívala. K pekelné bráně by mohly její pronikavé oči navádět hříšníky stejně spolehlivě jako pirátské majáky na útesy.

„Dobrý den, pane Štolbo.“

Byla pěkná, takhle zdálky, přes to pekelné předbraní. Rozsvícení světelného signálu *cesta je volná* jsem v rámci své návštěvy nečekal. Stejně se nekonalo.

Žádné vítání externího pracovníka. Žádný alespoň nahraný úsměv. Žádné cupitání a představování a potřásání rukama. Klienti mi sem tam nabídnou něco k pití. Tady budu nasuchu. Ale kšeft je kšeft. Muzeum mi platí celkem dobře. Teda, stejně jako všechna ostatní muzea, abych nepřechvátil. Něco mě na těch omšelých barácích vábí. Zabezpečení keltské sošky mě bere víc než pokladna v supermarketu.

A bydlení mi našli slušné. Pokoj je sice menší než důvěra v parlament,

ale zase to mám pět kroků do Havany. Dobrá hospoda vylepšila pobyt už v horších dírách, než je Tábor.

„Něco se vám, madam, nezdá?“

Dívala se na mě déle než imigrační úředník. Ale zato stejně mile.

„Vidím, že jste se cestou stavil na, ehm, na drinku.“

Vykročil jsem, zapletly se mi nohy, ale ustál jsem to. Jsem si myslel.

„Posaďte se, prosím. Ano, tam, jak jste. Ano, jak ukazujete... Na opačné straně stolu!“

Polkl jsem nasucho. Ne z ní. Ale žízeň je věčná.

Podíval jsem se na židli s prosezeným polstrováním, v němž se asi právě pářily myši. Nechtěl jsem je rušit v nejlepším a sedl si raději na druhou židli.

Mám žízeň.

„Pane Štolbo, dostali jsme na vás skvělé reference, to ano. Vaše práce v ostatních muzeích je všemi ceněná jako vysoce profesionální. Ale vy jste už na začátku pracovní doby cítit alkoholem a očima fixujete pevný bod na obzoru. Nezlobte se, to na mě dojem opravdu neudělalo.“

„Já se na vás nezlobím. Vy přece nemůžete za to, že se vám v kanceláři houpe podlaha.“

Pozvedla oči. Zvláštní, nebyla moc namalovaná, vlastně skoro vůbec, ale nevadilo to. „Pane Štolbo, to pití...“

„Profesorovi můj grog chutná. A v těch vašich depozitářích, vám řeknu, máte kosu jak v gulagu. Takže každý ráno si s profesorem dáme co?“

Weissová moudře mlčela.

„Každý ráno si s profesorem dáme grog,“ dokončil jsem.

Poprvé se zvedla. Obešla stůl obtěžkaný hříchy několikrát odložené práce a zastavila se těsně vedle mě.

Vstal jsem taky.

Weissová u mě stála tak blízko, že kdybych se nahnul, polbil bych ji. Najednou jí chlast nevadil. Nebo vadil, ale teď jí to nějak bylo jedno.

„Pane Štolbo, vy jste dnes dělal profesoru Kalandrovi grog?“

„Dělal. Každý ráno na půl osmou. Ale sám jsem ho zas vypil, i ten jeho. Profesor ještě nedorazil. Což je u tak akurátního chlapa divný, ale...“

„Profesor Kalandra se od soboty pohřešuje.“

U takových zpráv nevyšiluju. Měl bych být šokovaný, lapat po dechu nebo chtít od Weissové masáž hrudníku a dýchání z úst do úst. Ale jak říkám, na podobné dramatické situace jsem drobet vysazený.

„Madam, to, že někdo nedorazí v pondělí v sedm do práce, nemusí znamenat, že po něm v deset vyhlásej pátrání.“

„Nevolala jsem vás, abyste mi tady něco vykládal o příchodech do práce. Zrovna vy. Za pár minut dorazí policie a stejně jako lidí v muzeu se vás bude ptát, kdy jste viděl profesora Kalandru naposled a jestli jste na něm nepozoroval něco zvláštního. Je to srozumitelné?“

Kývl jsem hlavou.

Díval jsem se na ni.

Během posledních pár vět se jí zamžily oči.

„Jo. Je to srozumitelný,“ řekl jsem tiše.

Vzdychla. Nejsem zas takový znalec lidí, abych se tím živil, i když jsem se tím kdysi živil. Ale to, že se rozlícená stráž před branami pekla během chvilky proměnila ve smutnou vílu od Jordánu – nikoli od biblické řeky, ale od zdejší údolní nádrže biblických rozměrů –, by padlo do oka i slepému.

Weissová ke mně vzhledla.

„Vy jste opravdu naučil profesora pít grog?“

Ta otázka nebyla nepřátelská.

„Nenaučil. On si na to zas jen po letech vzpomněl.“

„Proč jste nikomu neoznámil, že dnes nepřišel do práce?“

„Neprásknu parťáka.“

„Parťákovi je dvaasedmdesát a pohřešuje se.“

„Bože. Je půl jedenáctý. Parťák může bejt u příbuznejch, chytla ho toulavá nebo mohl jet zas do archivu. Kalandra třeba za hodinu dorazí na oběd do Havany. Na dnešek jsme si u holek v kuchyni objednali koprovku.“

Weissová se najednou probrala. To asi ta koprovka.

Oči jí ocelově zšedly. Mohla by fungovat jako reklama na nebožku Poldi Kladno.

„Co si to dovolujete?“ přehodila výhybku moc rychle, ocelářka.

Něco jsem rozbil. Něco v ní?

„Jak to o profesorovi mluvíte? Jak dlouho jste ho vůbec znal? Jste tady sotva týden a už si myslíte, kdoví jací nejste kamarádi? A to pátrání po něm odvoláme jen proto, že jste mu objednal kulajdu?“

„Koprovku.“

„Mlčte!“

Mlčel jsem.

Weissová se obrátila a vrátila se za stůl. Sedla si a já taky.

Čekala. Ne na policajty. Na mě. Bylo mi to jasné.

„Poslyšte, madam... Dobře, já jsem z toho taky nervózní. Ale pořád nevidím, promiňte, při vší úctě k profesorovi, důvod panikařit. Je dobře, že jste zavolala policii, a je dobře, že o něj máte strach, ale jak jsem starého pána poznal, tak nepředpokládám, že...“

Aha, zase jsem to posral.

„Vy nemáte co předpokládat. Vy vůbec nevíte, o koho jde!“

Vždyť to říkám.

COLUMBO A BURKE

5. listopadu, dopoledne

*Tento proradný lidský rod má jen to dobré do sebe,
že miluje vzdělanost.*

Enea Silvia Piccolomini, pozdější papež Pius II,
o táboritech, 21. srpna 1451

Klika cvakla, dveře letí a do dveří vchází cosi v saku a s patkou větší než kšiltovka.

„Pojď dál, Aleši,“ zvedla Weissová koutky rtů. Tak jestli tohle byl její nejlepší úsměv, tak jsem tady navíc já, nebo Kšiltovka.

Za sakem a patkou vešli poručík Columbo a seržant Burke.

„To je Aleš Klusal,“ hodila po mně Weissová životně důležitou informací. „Náš nejlepší stážista. Dojíždí z Prahy. Tříkrát týdně.“

Ani jsem nevstal, jen státotvorně kývl hlavou. Aleš Klusal neměl čas ani na to. Byl horlivější než prodejce extáze půl hodiny před koncem afterparty.

„Bereniko, poručík Hamr a praporčík Vitásek.“

„Dobrý den. Berenika Weissová. Posadte se, prosím.“

Ach jo. Mohl bych si vsadit na každou větu, která přijde. Nejdřív někdo řekne, že jsem poslední, kdo viděl Kalandru živého, schválně...

„To je poslední z té budovy, pan Robert Štolba. Pracuje na bezpečnostním auditu.“

„Byl s profesorem ještě v pátek.“

„Na Dušičky,“ upřesnil jsem.

„Je tedy poslední z muzea, kdo profesora spatřil živého,“ vydedukoval Klusal. Byl to chytrý stážista. Z Prahy.

Vedoucí Weissová pohlédla na Klusala.

Poručík Hamr pohlédl na Klusala.

Já Klusala ignoroval.

„Myslel jsem, že byste to chtěli vědět,“ pohlédl na ostatní Klusal. Mě ignoroval.

Poručík Hamr zavrtěl hlavou. Nechtěli to vědět, tedy, nechtěli to vědět od něj.

„Pane Štolbo, mohli bychom se vás zeptat, kdy jste naposled viděl profesora Kalandru?“

„V pátek, na Dušičky,“ řekl jsem a trpně očekával povinnou duševní rozcvičku. Kdo si první vzpomene na barvu profesorových ponožek, teplotu čaje v termosce a číslo stránky, na které zaklapl rozečtenou knihu? Odpovídejte rychle, za chvíli zazní gong! Kdo nevypadne z kola ven, dočká se na závěr ještě kriminalistické třešničky. A už ji poručík Hamr obřadně servíruje:

„Nezdálo se vám na panu profesorovi něco divného?“

Weissová se mi dívala do pusy tak urputně, až mi bylo stydno za včerejší TESCO rybičky s cibulí. Ale nic jiného jsem k jídlu v noci nenašel. Ne že bych měl ledničku prázdnou, ale jídla v ní zrovna moc nebylo.

„Roberte,“ zasmušil se profesor Kalandra. „Víte, co jednomu přijde líto? Že láska k vědě a oddanost kultuře nezaručuje, že si na té společné lodi budeme důvěřovat. Tady v muzeu jsem začínal s velkým entuziasmem a většina odborníků zde působících jsou moji žáci. Vědecká kariéra se

v humanitních oborech nepojí s finančním ohodnocením, úspěch se měří vystoupeními na konferencích, publikacemi, tituly. A pokud jde o vědecké uznání, asi byste se dost divil, jak ostré lokty akademici mají. Člověk aby se pomalu bál svěřit se vlastním lidem. Chápete to, chlapče?“

Oslovení *chlapče* mě fascinovalo od první chvíle, kdy jsem se s tímhle chlapem potkal. Samozřejmě, mohl bych být jeho syn, ale člověk na půl cesty mezi čtyřicítkou a padesátkou tak nějak předpokládá, že *chlapče* mu moc lidí neřekne. Vyjma profesora Kalandry. Tomu zase tady v muzeu občas říkali Žižka, měl svou pravdu. S věkem neztrácel ani urputnost, ani tvrdohlavost. Na mou poznámku, aby se ve svém věku šetřil, odpovídal: „Víte, chlapče, kolik bylo Žižkovi na začátku husitských válek let? Stál na prahu šedesátky! A to byl středověk.“ Bral bych se stejnou pokorou, i kdyby mi tenhle charismatický Gandalf Bílý říkal *ty kluku ušatej*. Kalandra byl jedním z mála lidí, kteří mohou cestovat do vesmíru. A nepotřebují k tomu rakety.

Pokud by mi kdokoli cizí jen tak řekl *chlapče*, skončil by na úrazovce. Ne že bych byl netykavka, ale podobných oslovení jsem si v minulosti zažil dost, a *chlapče* patřilo mezi ty slušnější. Grázlové, kteří měli za to, že mě můžou titulovat jakkoli, to nevzali za správný konec.

„Chápete to, chlapče?“

„Chápu, profesore.“

„Co vy můžete chápat? To jsou ekleziomorfní struktury – jedno zdali jde o strážce víry nebo pravdy,“ podíval se na mě těma unavenýma očima. Odrážela se mu v nich křížová cesta i se stromořadím stoletých lip směrem na Kloky.

„Jednou jsem se, pane, takhle svěřil. Vlastním lidem. A vyhodili mě.“

V ruce držel poznámkový blok, čelo špinavé od prachu, a nevěděl, co říct.

„Aha.“

Obrátil se k oltáři a znovu se sklonil k výjevu ve spodní části desky.

„Podívejte. Jana Husa v kostnické katedrále odsvětili a pak mu nasadili tuhle potupnou papírovou čepici s d'ábly, kteří se mu snaží rozsápat duši. A v té čepici ho upálili...“ odmlčel se. „Jsem rád, že vás přidělili

ke mně, chlapče,“ pronesl po chvíli. „Až tohle dodělám, půjdeme se podívat na to vaše zabezpečení. Vy jste tady již hotov?“

„Ano, pane profesore. Ale nespěchejte. Počkám venku a dám si cigáro.“

„A chlapče,“ dodal ještě, než jsem prošel kolem druhého oltářního křídla ke kovaným dveřím východu, „vám důvěřuji.“

„To mě těší. Někdy je přesto lepší nechat si věci pro sebe. Já to zažil.“

„Ne, nic divného se mi na profesorovi nezdálo,“ řekl jsem.

Poručík Columbo a seržant Burke na to nereagovali. Ani si nic nezapisovali „Nebyl nápadně nervózní?“ ozvalo se zpod patky. Promluvil Klusal.

Oba policisté si spolu něco šeptali.

„Nebyl nervózní víc než vy,“ poprvé jsem oslovil Klusala.

Kdybych řekl, že se stážista z Prahy až lekl, možná by to bylo přehnané. Ale jo, lekl se. Nevím jen, jestli mě, anebo mého konstatování.

„Nervózní je tady přece každý,“ pozvedl Klusal jogurtovou bradičku. „Pohřešuje se kolega, kunsthistorik evropského formátu.“

Weissová zamyšleně kývala hlavou. Dal bych láhev finské vodky na to, že shlédla celý flashback v mé hlavě. Nevím, jak to udělala, ale věřte mi, láhev vodky bych jen tak pro nic za nic nedal.

„Tak jestli víc nemáte, pane Štolbo,“ zvedl se Columbo, „my jsme vaši výpověď zaznamenali a vám, paní Weissová, se určitě ozveme.“

„Ano, budeme velice rádi,“ řekl Aleš Klusal a povzbudivě kývl na Weissovou.

Reakci Weissové jsem neočekával.

„Ano, budeme velice rádi,“ tiše zopakovala. Proč toho mlíčňáka nezpucovala?

Díval jsem se radši na poškrábanou desku stolu. O co tady, krucinál, jde?

Nevím, proč to dělám, ale tohle automatické řazení lidí – do první třídy, do turistické, do dobytčáku – mám v sobě od doby, kdy jsem lidi takhle řadit musel, ihned, bez zaváhání. Párkrát mi to zachránilo život.

Měl jsem žízeň.

Poručík Columbo a seržant Burke se ve dveřích rozloučili.

„Mohu se pak stavit, Bereniko?“ otočil se při odchodu Klusal.

Weissová přikývla.

„Samozřejmě, Aleši.“

Klusal odklusal. My zůstali sami.

Bez pití.

„Zapsala jste si všechno?“

Zas ten ocelářský pohled.

„Vy jste viděl tužku?“

„Ne. Vaše oči.“

POHŘEŠUJE SE ODBORNÍK NA STARÉ MALÍŘSTVÍ

7. listopadu

Tábor: Policie marně pátrá po Františkovi Kalandrovi, jenž minulý pátek odešel ze zaměstnání a od té doby se kolegům ani rodině neozval. Jeho mobilní telefon je nedostupný.

„Muž pravděpodobně odešel kolem 18. hodiny z pracoviště a do současné doby o sobě nepodal žádnou zprávu,“ dodala policejní mluvčí Gabriela Kasmanová.

Pohřešovaný, 72 let, je vysoký asi 170 cm, má štíhlou postavu, bílé vlasy, hnědé oči a nosí krátce zastřižený plnovous. Naposledy měl na sobě světlý kabát, hnědé manšestrové sako, džínové kalhoty a tmavý klobouk.

Jakékoli informace o pohřešovaném můžete oznámit na kterémkoliv oddělení PČR nebo na lince 158.

Regionální zprávy ČT24, Jihočeský kraj

TISÍC OČÍ

8. listopadu, odpoledne

*Jaký zločinec byl by bůh, kdyby byl?
Který spravedlivý duch válku by dovolil?*
S. K. Neumann

Tohle město má tisíc očí.

V každém okně, výloze, v klikaté liduprázdné uličce tě sledují. Každého, kdo sem nepatří, natráví a vyvrhne.

Navštivte historickou perlu jižních Čech, město s husitskou tradicí. Na odboru cestovního ruchu si z toho vytrhalo vlasy už pár horlivých pracovníků. I onen proslulý japonský turista s tabletem v rukou, bezpečně schovaný v bublině organizovaného zájezdu, se poplašeně ohlíží, co ho žene z města ven.

Ježatá koule na řetězu.

Řemdih visí nad výčepem v každé druhé hospodě a v muzeu ho najdete málem i na záchodě.

Tohle město se nepne k nebi, tohle město se ježatí.

A sem jsem se před dvěma roky přestěhovala. Skoro dobrovolně. Bez přímluvy profesora by mně místo kurátorky takhle narychlo nedali. Pokud chcete pracovat v muzeu, čekáte roky, než se něco uvolní. Slovo *fluktuace* se mezi studenými zdmi nesmí vyslovit, zní podobně nepatřičně jako *flexibilita*.

Co muzeum jednou schvátí, světu nenavrátil, říkává František Kalandra. Kde je mu, sakra, konec?

V černých ohmataných deskách ležely u kopírky svázané noviny, které formátem strčí do kapsy i socialistické Rudé právo. Duhové papírky zastrkané mezi zažloutlými listy signalizovaly, že kolegyně Vrabcová opět váhá, jakou událost vybrat do rubriky Stalo se před sto lety. S námahou jsem svazek otevřela a přečetla zprávu v postranním sloupci.

STAROCH SE OBĚSIL

Dne 10. listopadu oběsil se ve Stádlci na půdě svého domu 71letý hospodář pan František Kratochvíl. Po polednách nalezen byl jako vychladlá mrtvola, takže přivolaný pan Dr. Schánělec nemohl než konstatovati smutnou skutečnost. Důvod sebevraždy není znám.

Prudce jsem noviny zaklapla. Prach, který vydýchly, mě donutil kýchnout. Otřela jsem si oči. Zbytečně plaším.

František Kalandra nikdy netrpěl depresemi, ani nemá dluhy, alespoň co vím. Na svůj věk srší energií, že by tu mohl klidně dělat ředitele, kdyby ovšem chtěl. Jenže on nechtěl. *Sežrali by mě tu zaživa*, smál se a pomrkal, jako že vím. Jenže já nevím a od zašmodrchané sítě maloměstských vztahů se držím co možno nejdál. Všichni si vidí do talíře a všichni si pod tím talířem jordánské polévky něco schovávají.

Když se profesor před pár měsíci konečně vyvázal z pracovních povinností v Praze, přiběhl do muzea celý rozzářený.

„Bereniko, rozhodl jsem se, že řádně provětrám ty vaše depozitáře.“

„Ono by toho tady chtělo provětrat víc, Františku.“

„Dítě zlaté, to mi vyprávějte. Jednou jsem to zkusil a skončil jako kontrarevolucionář a maloburžo.“

„Já vím.“

„Ale teď to provětráme tak, že z toho budete mít radost i vy. Zaměříme se na oslnivé badatelské úspěchy, všechny šokujeme odvážnými závěry a v počtu citací nás nikdo nepřekoná.“

„Mně stačí, že jste se vrátil. Přece se nechcete zase trmácet po konferencích a na přednáškách svádět boj s powerpointovou prezentací.“

„To od vás není hezké, Bereniko. O mých schopnostech ovládat data-projektor se nežertuje.“

„Už mlčím.“

„Otázka je, jestli radost budou mít i jiní. Ale to necháme na nich. Každopádně jsem přesvědčený, že vytáhnu na světlo denní poklady, které v muzeu máme.“

Profesor Kalandra svítil. Světlo noš. Padlí andělé to nemají lehké.

„Plán na sladkých dvacet let,“ pohladil mne profesor po ramenou. Vzpomínka mě na chvíli vytáhla nad hladinu.

Tohle město má tisíc očí, ale profesora nezahlédlo ani jedno z nich.

Chlap vedle mě nešel, valil se. Proplétala jsem se podél urvaného kusu skály z neznámých důvodů zabaleného do zelené vojenské bundy. Jestli mi tou kanadou dupne na nohu, definitivně s ním končím. Nohu má šestačtyřicítka a klátí se hůř než námořník, který si po několika týdenní plavbě vyšlápne na souš. Rozčiloval mě hned, jak vešel do kanceláře, rozčiloval mě, když na půl pusy odpovídal policistům a tvářil se, že je z oblga. Nesnáším typy, co si mě prohlížejí jako kus žvance. Co si o sobě, sakra, myslí? Představila jsem si ho jako sbírkový předmět. Na cedulce by stálo: *Alfa samec. Bez šlechtitelských zásahů. Vzepřel se ochočení. Při útěku zabit. Muzeum získalo exponát do sbírky v roce 2012.*

„Madam?“

Tímhle oslovením to zalepí stěží. Čekám, kdy se zeptá: *A prsa ráčíte mít opravdu čtyrky, madam, nebo si podprsenku vycpáváte?* Byl cítit potem, hospodou a testosteronem.

„Madam, potřeboval bych vědět o profesorovi něco víc.“

„Myslela jsem, že jste nejlepší přítelé. Možná jste už tak daleko, že spolu probíráte inkarnáty.“

Tohle ode mne byla jasná podpásovka. Stává se mi to, když jsem nervózní. Na to, abych se znemožnila jako kabinetní intelektuálka, si vystačím sama.

„A to víte, že probíráme. František říkal, že inkarnát, teda já radši říkám tělovka, byl nanášen s mimořádnou péčí speciálně vyškolenými malíři. Malovat obnažené části těl svatých má koneckonců jasný sexuální podtext, takže mě to pochopitelně zajímalo. Tajemství spočívá v tom, že první podkladovou vrstvu nanesete tmavě červenou. Udělá to stejný efekt, jako když se teď červenáte – člověk by řekl, že jste studená škeble, a vy jste minimálně stejně živá jako ty ikony.“

Odmlčel se a se samolibým úsměvem si vychutnával pauzu. Naběhla jsem si sama. Ani jsem se nemusela dotknout ušního lalůčku, abych věděla, že mi zrudly uši.

Opřel se do nás studený vítr a zkušeně se protáhl křivou uličkou. Žádné nalinkované a rovné ulice na starém městě nenajdete. Domy tu beze smyslu zdánlivě skáčou do vozovky, nebo chodcům a vozům aspoň nastaví místo nohy patník.

Řekl jen: „Nezajdeme radši na kafe, madam?“

Tak jsme zašli. V Havaně dělají slušné latté.

„Na policii si na moje telefonáty už stihli vypěstovat alergii. Prý dělají, co je v jejich silách. Doufala jsem, že mi pomůžete.“ Neříkalo se mi to zrovna lehce.

Před Štolbou přistálo pivo, ještě než stačil dosednout. Vypil ho tak rychle, že jsem si ani neobjednala a on pokládal prázdnou sklenici na stůl. Hřbetem ruky si otřel pěnu z vousů. Některé už bílé zůstaly. Neumím odhadovat věk. Myslela jsem, že mu je kolem čtyřicítky. Když jsme teď seděli proti sobě, řekla bych, že nakračuje k padesátce. Na tuhle oslavu být pozvaná nechci. Pil druhé pivo a blondřatá servírka se na mě dívala, jestli k sobě jako patříme.

„A proč si myslíte, že se to nevyřeší normálně?“ zeptal se.

„Normálně? Jakože ho ranila mrtvice, když si v listopadu vyrazil na

houby? Nebo že ho vybagrují ze dna Jordánu, až z něj vypustí všechnu vodu?“

Ironie by mi šla. Odhánět lidi umím.

„Weissová, takhle se nikam nedostaneme. Nebo jo. Do prdele. To vy mi musíte Helfnout, abysme rozlouskli, proč policie Kalandru nenašla!“

Já to vzdávám. Nic nekomentuji. Je to hulvát, jenže já ho potřebuji.

Podívala jsem se na náměstí, jako bych potřebovala zkontrolovat, jestli budova staré radnice stojí. Hodiny na radniční věži ukazovaly pořád o hodinu a půl míň. Zatracený hodinář. Taky má zpoždění. Nadechla jsem se:

„Nevím. Byli všude, v muzeu, doma, u příbuzných, spojili se s Ústavem dějin umění na pražské akademii, kde František pracoval.“

Pokračovala jsem pokud možno bez pauz a pohledem jsem fixovala dlouhou lžící. Přinesli mi ji ke kávě s napěněným mlékem. Místo sušenky mi spíš měli na podšálek položit tři diazepamy. Na uklidnění. Jako pozornost podniku. Štolbovy tmavé oči mě mátlly. Bělmo měl sice alkoholem zakalené, ale pořád všechno sledoval. Raději jsem se dívala na jeho ruce. Způsob, jakým bezděčně deformoval papírový podtácek, nenechal nikoho na pochybách. Kdyby mě držel za zápěstí, nevysmekla bych se.

Vybavily se mi fialové podlitiny, kvůli kterým jsem si léta nevzala krátký rukáv. Už je to pryč.

„Zmínil jste se, že jste pracoval u policie. Myslíte, že byste nám mohl pomoci s hledáním Františka?“

„Na to jsem vám přece odpověděl. Mě opravdu zajímá, co je s profesorem. Koneckonců, беру to dost osobně. Ten chlap je unikát a borec. Proč vlastně odešel do Prahy, když tohle město tak prožíval? Stačilo se ho na cokoli o Táboře zeptat a spustil jak rádio.“

„Vím jen, že měl problémy s místními funkcionáři, ještě za totalitního režimu. U profesora jsem kdysi konzultovala diplomovou práci. Spřátelili jsme se. O jeho fungování v Táboře až tolik netuším. Pomohl mi tady sehnat práci i bydlení, ale sám byl tehdy ještě v Praze.“

„Spřátelili. Co to je, proboha, za eufemismus? Tehdy jste se s ním vspala? A co teď?“

Bože, jak já tyhle řeči nesnáším.

„Jistě,“ sekla jsem po něm syčivým sss. „Tehdy i teď. To on je totiž tajemným otcem mé dcery. Vždy jsem chtěla porodit geniální dítě. Stačí?“

Na okamžik se zamyslel a pak se rozesmál.

„Slušnej pokus.“

„Tak vidíte. Profesor Kalandra je mimořádně korektní člověk. Od smrti manželky se soustředil jen na vědu. První roky překonal jen díky tomu, že přesně dodržoval denní režim – hodinu vstávání, snídani, čas, který trávil psaním nebo odpolední procházkou. Bolest časem odezněla, ale on se ke svému neuspořádanému fungování, kdy do rána psal nebo několik týdnů v kuse objížděl kostely, již nevrátil. Ten řád v něm zůstal. Proto mi bylo v pondělí ráno jasné, že něco není v pořádku. To jste si nevšiml, jak úzkostně lpí třeba na čase oběda?“

„Ani mi to nepřipomínejte.“

„Občas někdo v muzeu zmíní, že zamlada býval docela bouřlivák, tedy na socialistické poměry, a neměl problém kolegům říct svůj názor do očí. Zejména o stavu muzea. Asi proto v Táboře nevydržel. Měl tu i obrovský konflikt kvůli jednomu sbírkovému předmětu, utrakvistickému kalichu, který byl zapsán do přírůstkové knihy, ale v muzeu k dohledání nebyl. Ale to bylo před pětatřiceti lety...“

„Takže ne každý byl nadšený, že se kapacita vrací do rodného města?“

„Ne.“

DEPOZITÁŘ

9. listopadu, ráno

*Neklad' také své naděje v očistci na onom světě,
neb očistec nejistíc naplňuje kněžský měsíc.
Čiň zde dobře, dokud máš čas, neb po smrti mine čas.*
Veršovaná skladba, kolem 1500

Nevím, odkud se mi v hlavě vzaly bláboly o očistci. To budou určitě ty Kalandrovy přednášky. Chyběli mu studenti, a tak své vysvětlující vstupy směřoval komukoli, kdo byl právě nablízku. Třeba mně. Před Dušičkami ho to popadlo úplně.

„Jan Hus, Roberte, považoval očistec za pověru. A po něm Luther. Ten dokonce načasoval svůj slavný protest, kdy na dveře kostela ve Wittenberku přibil listinu odsuzující prodávání odpustků, na neděli před Svátkem zesnulých. Reformátoři církve tím jasně vzkázali: *Nezapalujte svíčky za příbuzné, kteří se trápí v očistci, ani jim nekupujte odpustky, aby se duše zemřelých dříve z očistce vymanily! Očistec neexistuje.*

Bylo to ale hrozný, hroznější než jindy. Tvrdě jako první reformátoři

círky. Očistec prý znevažuje Boží milost, když vysvobození lidské duše podmiňuje lidskými zásluhami.

Nevěříš.

Nezasloužíš.

Nevyplatíš.“

Hlavou mi běžely útržky Kalandrovy přednášky v posledních zášku-
bech spánkové fáze REM, rozdíraly mi vnitřní stěnu lebky. Když jsem
se probudil, byl jsem na tom hůř, než když jsem šel spát. A to jsem na
tom taky nebyl nejlíp. Těžce jsem se posadil na posteli, za mnou propoce-
ná deka a zmuchlané prostěradlo. Spustil jsem nohy na zem. Něco jsem
nakopnul.

Po podlaze se v rámci rozcvičky rozběhly nakopnuté láhve.

Duše je dávno zatracená.

Už na tomhle světě...

Přešel jsem do koupelny. Museli ji přes noc přestavět. Určitě změnili
dveřní zárubně, protože jsem do nich dvakrát vrazil. Zrcadlo taky bylo
jiné. Vyblité, ploché, bez lesku, bez života, jako ten ksicht v něm. Pro-
boha, zase další den.

Vedle kartáčku na zuby seděla krysa s červeným čepečkem. Ne, ke-
cám. Vymýšlím si. Měla modrý kulich. S červeným čepečkem přece cho-
dí myši.

„Chlapče,“ promluvil na mne zrcadlo. „Dneska se vypravíme do
útočiště nesmrtelných, kterým nedělá dobře světlo světa.“

Pasta byla pruhovaná a měla barvu italské trikolory. Klukům jsem
vždycky vysvětloval, že do každé tuby musí ti pracovníci v tubárnách na-
mačkat každou barvu zvlášť, a kluci mi nevěřili. *Táto*, říkali mi, *to není
pravda*.

Ne, dneska už není pravda spousta věcí.

„Dneska ne,“ řekl jsem zrcadlu. „Srovnej si čas. To bylo včera.“

Zrcadlo se zavlnilo. Polička se zubní pastou a sklínkou na vodu jak-
bysmet. Zapotácel jsem se.

„No, no. Snad jsem toho tolik neřekl.“

Prostor se kymácel dál. Chytl jsem se police a srazil sklenici do zrcadla. Propadla skrze něj. Naklonil jsem se dopředu. A zíral za zrcadlo.

Byly tam.

Jako před týdnem.

Vlnily se v tetelícím se vzduchu.

Samé bedny. Desítky dřevěných beden. Stovky beden...

„Chlapče, dneska se vypravíme do útočiště nesmrtelných,“ řekl Kalandra.

„Pouštěli si mezi živými pusu na špacír?“

Kalandra potřásl hlavou a usrkl kávy.

„Poutali příliš pozornosti. Stíny a ústraní jim svědčí víc než světlo světa.“

„Mluvíte o nich, jako by byli živí.“

„To ne! My muzejníci jsme totiž povahou nekrofilové. Pokud chcete za sběrateli biofilními, jděte do zoo nebo do botanické zahrady.“

„Muzeum hrůzy! Nebožátka naložená v lihu, vylisovaná či vycpaná, jak je libo,“ pronesl jsem hlasem Borise Karloffa, jediného pravého upíra Nosferatu.

„Citlivko. Nu, na zabezpečení přírodovědných sbírek ve Veselí si budeme tedy muset najmout někoho jiného,“ zakontroval profesor. Ani jsme se nepotřebovali zasmát.

Mosazné hodiny na stěně si protahovaly ručičky do vzorného rozpažení. Bylo čtvrt na deset.

Kalandra se úkosem podíval na můj netbook. S počítačem si poradil obdivuhodně, ale k menším přístrojům, jako byly tablety a chytré mobily, choval nedůvěru. *Čertovy krabičky to jsou. Za chvíli bez nich nepůjete ani na záchod!* Zatím jsem mu neprozradil, že na záchodě se nejlépe vyřizují esemesky. Třeba k tomu dojde sám. Až objeví čtečku, zjistí, že s ní se dá jeho oblíbený Le Monde číst i na tom hajzlíku.

„Až si to dofukáte, chlapče, můžeme vyrazit.“

Dopsal jsem poznámky z předchozího dne, profesor dopil kávu, já doplnil placatku a vyrazili jsme.

Profesor se opřel do brány ramenem a zabral celou tíhou asketického těla.

„Zase se to skříplo.“

Chtl jsem pomoci, ale pravé křídlo povolilo a profesor vlétl do tmy. Chytil jsem ho za límec kabátu.

„To je dobré, chlapče. Ale děkuji. Pohledte.“

Dolů vedly prudké schody. Kvůli nim jsem se ale nezarazil.

„Co tomu říkáte?“ ozval se Kalandra.

„Dobyvatelé ztracené archy.“

Kalandra nereagoval. Byl to milovník Markéty Lazarové, jenž těžko vydýchal filmové zpracování Ecova Jména růže. Kalandra by v podstatě mohl být táborský Vilém z Baskervillu. Jsem pak já naivní Adson, kterého život připravil o iluze?

Svět tančí tanec smrti a chvílemi se mi zdá, že po Dunaji lodě plné šilenců odplouvají do míst plných temnoty...

Přede mnou se otevřela rozlehlá hala. Uprostřed betonové podlahy se táhla ulička jak rozvinutý koberec slávy do sinavého šerosvitu zapomnění kdesi na protější straně. Byl to spíš kaňon než cesta. Po obou stranách se vršily vyskládané bedny.

Dřevěné bedny.

Orazítkované čísly.

Popsané znaky.

Vysoké, úzké, široké, malé i velké.

Prostor osvětlovaly žárovky. Oběšené na zauzlovaných drátech se pohupovaly v podzemním bezvětrí. Vydávaly mdlou, trochu rozpačitou záři. Poznaly, že sem nepatřím, že jsem vetřelec.

„Co je v těch bednách? Kromě ztracené Archy úmluvy?“

„Tak tu zde nemáme,“ pronesl Kalandra tak samozřejmě, až jsem za-uvažoval, jestli Indyho přece jen neviděl. Ale ne. To je blbost.

„Ptám se jen, abych věděl, jak moc tenhle prostor zabezpečit, profesore.“

„Lépe než expozici.“

Pohlédl jsem na něj.

„Víte, chlapče, mnoho lidí se mylně domnívá, že podstata muzea se rovná výstavní činnost. Blouznivci. To nejdůležitější zůstává skryto v depozitu. Sbírkový fond – to on je tlukoucím srdcem muzea!“

„Ale někdy není špatné taky těm lidem něco ukázat, nebo ne?“

„Jistě. Ale vystavuje se jen zlomek sbírkových předmětů. Přitom jen tady v muzeu je jich nashromážděno téměř půl milionu. Poklad za pokladem.“

„No, a proč myslíte, že tady jsem?“

„Nu, a proč myslíte, že vás sem vedu...“

Stál jsem před zrcadlem a opíral se o rám oběma rukama. Třásl jsem se.

Bedny zmizely.

Profesor taky.

Nahnul jsem se k umyvadlu, otočil kohoutkem a vypil snad litr ledové vody. Postříkal jsem si obličej, krk a znovu se zvedl.

V zrcadle už nebyl zoufalec, ale mokrý idiot.

ALKOHOL ZABIJÁK

Dne 16. května po polednách našly školní děti mezi Červ. Záhořím a Broučkovou Lhotou mrtvolu asi 50letého muže. Případ oznámen četnictvu v Chotovinách, které zjistilo totožnost mrtvého. Je to obchodník dobyt看 Králíček z Borotína. Příčina smrti: alkohol. Dopoledne viděli Králíčka, jak se v místech, kde byla později nalezena jeho mrtvola, převaloval – ale nechali opilého ležeti.

Tábor, č. 20, roč. LXVIII, 18. května 1934

Za půl hodiny jsem spěchal do muzea.

Pořád lepší mezi exponáty než doma, sám se sebou.

NEPOVOLENĀ RYCHLOST

12. listopadu, dopoledne

Kdo neokusil kyselejch věcí, není hoden sladkejch...

Pavel Hořepnický, 1575

Muzeum má svou povolenou rychlost, město má svůj letitý rytmus. Když nestíhám, zvýším rychlost. Nenosím úzké sukně, nedá se v nich ve spěchu prodloužit krok. Rázuju od ředitelny s nepodepsanou grantovou přihláškou. Chybí vyplnit část k pojištění výstavních exponátů a zabezpečení galerie. Naivně jsem si myslela, že mi s tím někdo pomůže. Tak nepomůže.

Dveře kanceláří se přede mnou neslyšně zavírají. Jsem nebezpečná. Chci po ostatních práci. *Je lepší ji nepotkat*, šeptají si postavy ve středověkých kápích sledující z odřených rámmů muzejní provoz. Automaticky přikývnu. Poznají mě podle chůze.

Je těžká. Jako moje hlava.

Komplikace se objevily naráz a úplně všude.

Od rána jsem se cítila mizerně. Nedaří se mi v roli matky. Můžete si načíst desítky knih o výchově a stejně se pravidelně dostaví pocit selhání.

Ještě doma na mě vystartovala Kristýna:

„Mami, ty jsi mi zapoměla zaplatit obědy. Nemám kredit a učitelka trvá na tom, že souhlas s výletem musí být podepsán oběma rodiči!“

Od snídaně odešla, aniž do chleba jen kousla, sklenice s pomerančovým džusem zůstala netknutá. No jistě. Všichni žijeme v harmonických svazcích. Můžu já za to, že Jihočeši ještě nezaznamenali zvýšený výskyt rozvrácených rodin?

Kdo nečte, nepochybuje a drzému potomkovi jednu vlepí.

Jen o hodinu později se ke mně dlouhou muzejní chodbou kolébá údržbář, aby pronesl svou pečlivě připravenou repliku: „Já jsem tu jen na otočku. Vo tom, že si dneska беру volno a nebudu v práci ani v úterý, jsem vám ale říkal. Nemůžu teď s tím Pražákem běhat někde po střechách. Jděte si s ním sama, když to tak nutně potřebujete.“

Opouští mě s hlavou vztyčenou. Jak jinak.

Vzadu v hlavě mi zní ředitelův hlas:

„Bereniko, tak se tím zmizením kolegy Kalandry tolik nezaobírejte. To je práce policie a věc jeho rodiny. Předělejte raději do zítřka tu žádost o grant. Ostatně kvůli přidání kapitoly na zabezpečení výstavních prostor externistou jsme ve skluzu.“ Ten mi zase pomohl. Jasně, je třeba dát si v klidu kafe a odejít z práce svěží.

Začínám být paranoidní. Zdá se mi, že se o Kalandrovi začíná mluvit v minulém čase.

A teď se navíc bortí muzeum. Chvilí trvalo, než mi došlo, že to nebudou zvuky z archeologického. Občas tam někdo nechá dlouho máčet železo v desalinační lázni a pak se snaží znovu usazenou rez otlouct kladivem.

Znovu. Byly to dveře. Zoufale se držely rámu a křičely o pomoc.

Buch, buch, buch.

Znovu.

„Pojďte dál, Štolbo.“

Dveře si oddechly a já bezděčně stiskla zuby. Na lícních kostech se mi napjala kůže. Za chvíli budu vypadat jako šílená stařena od Gericaulta. *Fantazie nevede k šílenství. Co vsutku k šílenství vede, je rozum.* Odolala jsem pokušení hodit citát do Googlu, abych si našla, kdo to řekl. Ve dveřích se zatmělo, postava Štolby je vykryla do posledního místečka.

„Brej den, madam.“

Vzpomněla jsem si na Kalandru. Co na něm proboha viděl? Zaostřila jsem na obličej. Nebylo poznat, jestli se neholil, nebo holil a zapomněl se při tom dívat do zrcadla. Na čele se mu leskl pot. Taky zřejmě nemá svůj *perfect day*.

„Mám pro vás samé nepříjemné zprávy. Podle harmonogramu se musí ještě dnes stihnout střechy na staré radnici,“ oznámila jsem.

„Ten rozpis je k ničemu. Jsme ve skluzu, stmívá se skoro po obědě, takže to do tmy stejně nestihneme všechno projít.“

„Stihneme. Jinak si tu grantovou žádost můžu strčit leda tak za klobouk.“

Asi jsem to moc vypálila. Pátravě se na mě zadíval a opatrně se zeptal: „Kde je teda údržbář? Bez klíčů se tam nedostanu.“

Ty oči. Klíč ke Štolbovi je v jeho očích.

Temných tak, že přechod mezi duhovkou a zornicí není znatelný.

„To je ta druhá špatná zpráva. Půjdu s vámi já.“

Neříkal nic. Upíral na mě ty dvě neprůhledné záhady. Jeho pohled není zlý, jen nekompromisní. Napadlo mě, že takové oči si malovala na autoportréty Frida Kahlo. Na výstavě pak nevíte, kam se před jejím pohledem skrýt.

Přece mu nebudu vysvětlovat, že se na mě všichni vyprdli.

„V počítači je formulář žádosti,“ sklonila jsem hlavu k monitoru. „Pojďme si projít jednotlivé kolonky, ať dáme dohromady data, která po nás chtějí.“ Popošel ke stolu a už to tu bylo zase. Štiplavý pach cigaret a beznaděje.

Odtáhla jsem se.

Všiml si toho.

„Něco nového o Kalandrovi?“ změnila jsem téma.

„Zítřka se chystám za jeho sousedkou, paní Strašíkovou.“

„Tak to máte nadlouho. V neděli jsem se za ní taky zastavila. Dozvěděla jsem se, proč se kvůli Rusákům a jejich tankům hnula statika Švehlova mostu, takže po něm dodnes nemohou jezdit nákladňáky, že v Jordánu žádný vlak po vypuštění nenajdou i proč je třeba uspořádat přednášku o zmizelých tábořských koloniálech. Kdykoliv jsem řeč stočila na Františka, našla nové téma.“

„Dám si na to pozor, i když ty koloniály by mě zajímaly.“

Usmála jsem se. Unaveně.

„Vezmu s sebou okótované plány. Vlastně toho není tolik. U některých si nejsem jistá, jestli jim správně rozumím. Je to spíš záležitost provozního oddělení...“ nedokončila jsem, protože jsem se mezitím zvedla a dokumenty se mi rozsypaly po zemi.

„Tenhle formulář znám. To dáme, milá dámo.“ Rukou udělal pohyb, jako by mě chtěl plácnout přes zadek. Ani netušil, jak moudré bylo pohyb nedokončit. Sehnul se a posbíral většinu papírů.

„Děkuji.“

Spěšně jsem je nacpala do kabely a přihodila pětimetrákový svazek klíčů. Švy popruhu protáhly zoufalý úsměv na znamení, že jejich dny jsou sečteny. To bude tenhle rok potřetí. Kristýna mi radila, že bych si měla napsat o praktickou kabelku jistě Hermioně Grangerové. Vyzvednout Týnu z výtvarky se mi asi ani tohle pondělí nepodaří. Chtěla mi ukázat divadelní kulisy, na kterých druhý měsíc pracují. Nestačí být rychlá. Je třeba přikoupit čas na černém trhu.

„Už to je docela cítit.“

„Já to nebyl,“ zavrtěl Štolba hlavou. Komediant. A ještě si čichnul k rukávu. Podle stavu oblečení, kde se nějaký ten utržený knoflík nebo rozpáraný šev nepočítá, žije sám. Asi je mi to jedno. Sbírkou zoufalců mám kompletní.

„Myslela jsem Jordán,“ pokusila jsem se povytáhnout koutky nahoru, ale moc to nešlo. Zatuhly.

„Mluvil jsem s chlapem z archeologického. Zase už zpřísnili pravidla pro pohyb kolem nádrže. Co tam pro změnu naši?“

Vzpomněla jsem si na kolotoč tiskových zpráv a dementi, který mi spolehlivě zničil půlku letní dovolené. Vypuštěný Jordán je v okurkové sezoně pro novináře neodolatelný, slétají se na něj jak komáři na zpacené milence v rákosí u rybníka.

„Máme přísný zákaz sdělovat jakékoli informace.“

Koneckonců nemusíme pořád mluvit. Mlčení nám vydrželo až do galerie. Odtud vedou dvířka na radniční věž.

„Na lezení po půdách jste příhodně oblečená,“ podotkl Štolba.

Prozíravě nečekal na reakci.

VE VĚŽI

12. listopadu, odpoledne

Moje kopí je nebodá, můj meč je neseká, můj samostříl je nestřílí.
Katoličtí bojovníci v bitvě u Sudoměře, 25. března 1420

Zámek skřípal zuby jako zombie před obědem.

„Pozor na hlavu,“ upozornila mě Weissová a uvolnila tlustý řetěz.
„Půjdu radši první.“

„Vy jste tu doma.“

Byla zima jak v psírně a pára nám šla od pusy jako při dobývání severního pólu.

Blýskl jsem baterkou nahoru.

Dvířka na půdu měla asi tak metr padesát. Zabezpečení vstupu z galerie bude sranda. Goticky zalomené dveře byly snad bytelnější než vstup do americké pokladnice ve Fort Knoxu. Masivní prkna objímaly železné pásy a všechno držely pohromadě mohutné hřeby, které by nepovolily ani pod tíhou lidského života. Obrubeň tvořily opracované pískovcové bloky.

Mačkali jsme se na mrňavé podestě. Neměla víc než dva metry čtve-

reční. Weissová ke mně musela dojít na dotek, aby za námi zavřela dveře. Byla viditelně nesvá. Klíč vážil snad tři kila.

„Tohle je poslední kamenné schodiště. Dalších čtyřicet metrů budou jen stará prkna anebo rovnou žebříky.“

Nečekal jsem tady eskalátory.

Ve výklenku vlevo se válela kachlová kamna starší než Spojené státy. Šamotové cihly se pletly pod nohama. Za úzkým oknem bylo černé nebe. Černé pondělní myšlenky v bitvě o Tábor vítězily a obsazovaly dobytá území.

Weissová překvapila. Vytáhla z kabely reflektor, s kterým by mohla nasvítit koncert AC/DC.

„Štolbo,“ otočila se na mě. Stála o pět schodů výš a zabodla mi světelnou tsunami rovnou do ksichtu. Dal jsem si ruku před oči. Rukáv vojenského parkera byl díkybohu neprůsvitný.

„Promiňte,“ odklonila reflektor. „Co si myslíte o profesorovi? Byl by schopen se takhle sám od sebe vytrazit a nikomu se ani nezmínit?“ Hlas se jí ztratil jako ve studni.

„Upřímně. První dva dny jsem si ještě říkal – dobře, někam odjel, chce mít klid, chce vypnout a odpočinout si od všeho a od všech, ale tohle, aby zmizel skoro na týden. Nelíbí se mi to.“

„Nelíbí,“ zopakovala pro sebe.

„Bojím se o něj.“

„Hm,“ zase se otočila a já viděl jen ostrý obrys její postavy. „To mi povídejte,“ dodala tak tiše, že jsem to snad ani neměl zaslechnout.

Vyšli jsme po kamenných schodech a světlo baterek se mohlo spokojeně rozběhnout do všech stran.

„Jsme nad galerií. Tudy se dostaneme pod věž. Začneme ale tamhle, nad palácem,“ posvítla do hlubin končícího středověku.

„Tady bude stačit jen pár čidel, cé pětky nad schodiště, pak proti výstupu na strop a tamhle na pilíře, proti oknům. Ještě to prohlídnu tady vlevo. Teď jsme nad Žižkou?“

„Asi.“

„Asi jo,“ řekl jsem. „Takže mi posviťte ještě na sever. Ano, tam, jak ukazuju. Děkuju. Můžeme.“

Kráčeli jsme po chodníčku z prken. Měl dvacet, pětadvacet metrů. Pod námi se táhla naruby otočená klenební kůže radničního sálu. Šklebil se na nás, protože z téhle strany viděn být nemá. Švy mají zůstat skryté.

Pod střechou docela surově táhlo. Půlka listopadu, venku ledový víchr, déšť se sněhem, co víc si přát. Bylo tady příjemně jako v ledničce.

„Na délku má sál k pětatřiceti metrům,“ vytušila mé úvahy Weissová. „Proto se mu říká palác. Větší světská prostora v pozdně gotickém slohu je až Vladislavský sál na Hradě. Odtud vypadá jako tělo zkamenělého ještěra, vidíte?“ zadívala se s náhlým holčičím zaujetím dolů na zaprášené hrboly.

Celou dobu jsem fotografoval, už od vstupního schodiště. Na pár záběrech jsem měl i Weissovou. Tak jsem ji teď taky cvaknul.

„Víte, co mi hodně vadí?“ otočila se na mě, ale svítlnu už sklonila.

„Jak vás těch pár dnů znám, tak skoro všechno.“

Tentokrát se neusmála, ani se o to nepokusila. Dávala přednost odtažitému výrazu, při němž lehce našpulila spodní ret.

„To, jak policie Kalandru vůbec nehledá.“

„Poslyšte, ženská, policie má...“

Zpražila mě pohledem. Jen tak tak jsem uhasil doutnající vousy.

„Bože. Dobře, paní vedoucí. Chci jen říct, že na policii mají takových pohřešovaných celý tabule, plný webovky, tisíce případů. Jsou tam všechny děti, o kterých jste slyšela v televizi za posledních deset, dvacet let, dneska to už ani nejsou děti. Jsou tam holčiny sotva odrostlý a lidi, co odešli z večírků domů, a důchodci, a prostě všichni, chlapi a ženský, promiňte – ženy, no, a profesor je jen dalším z nich.“

„To omlouváte práci policie, nebo mi předkládáte svůj pohled na svět?“

Otočila se, posvítla na prkna a šla.

Šel jsem za ní a vysvětloval, proč policajti, i kdyby stokrát chtěli, nemůžou nasadit na každého pohřešovaného stovky lidí. Samozřejmě že to dělají, průběžně, podle individuálního posouzení každého případu. A že se určitě rozjely klasické standardní pátrací postupy.

A že nejsem cynický jen proto, když jí říkám tyhle věci.

„Pochopila jsem. Takže jste cynický z jiných důvodů,“ uzavřela moji obhajobu před koncilem kostnickým.

Výborně. To bychom měli. Není nad to, když si s parťákem rozumíte.

„Nemusíte mlčet tak významně,“ ozvala se po pár krocích.

Svým způsobem byla kouzelná. Šla přede mnou, bez pootočení hlavy, a přesto mě odhadla. Jistě, kartotéka pohřešovaných mě nerozpláče.

„Nemlčím významně,“ zalhal jsem. „Přemýšlím, kam umístit čidla.“

„Lžete.“

Jak jsem za ní krácel, osvětloval jsem její dlouhé nohy v teplých, pruhovaných punčochách. Byly to nádherné punčochy. Zastavila se a já posvítíl jinam.

„Jsme tady,“ změnila náměr světelného sloupu o devadesát stupňů. Vešli jsme do radniční věže. Cihlová podlaha devět na sedm metrů, všude se bělala vrstva holubího trusu. Další patro bylo o pěkných pár metrů výš. Dřevěný strop nad námi se tvářil, že neunese ani Weissovou, natož mě.

„Tady to bude náročnější,“ řekl jsem. „Zabezpečovačka. Kdo má od věže klíče?“

„Já, vedoucí provozního oddělení, jedny záložní jsou dole v klíčnici...“

„To se tu courá každý, komu se zamane? A dole muzeum plný drahejších věcí?“

„Sem nikdo nechodí.“

„A tohle?“ posvítíl jsem na podlahu. Ve vrstvě trusu byly nezřetelné stopy. Různé velikosti, různé stáří podle stupně zanesení exkrementy.

„Zimčík. Hodinář. Chodí sem každých čtrnáct dnů. Na hodiny.“

„Hodinář. Na hodiny. Aha.“

„Co – aha?“

„Že musí taky znát kód. Až sem dám ovládací jednotku.“

Weissová se na mě dívala, až mně bylo sebe samotného líto.

„Štolbo, nezlobte se, ale já mám doma samotnou dceru a potřebovala bych taky ještě sednout k počítači a dopsat do grantové žádosti ta data o zabezpečovačce. Myslíte, že je potřeba jít až nahoru?“

„Jo.“

„Tak prosím. Ale rychle. A půjdu raději za vámi.“

„Abyste mě chytila při pádu?“

Opět mlčela. Schody do dalšího patra byly strmé. Nevěřil bych jim ani pozdrav. Zábradlí z latěk a prkýnek se tvářilo, že se schodištěm nemá nic společného. Šlápl jsem na další prkno. Prasklo.

„Opatrně,“ hlesla zespoda Weissová.

„Zůstaňte radši dole, než vylezu.“

Vylezl jsem na další osmitisícovku. V průhledu podlahy jsem zahlédl vzpínající se trámový krovu a sedlovou střechu radnice. Něco mi zašustilo pod nohama. Zvedl jsem to.

Časopis Květy, rok 1978: *Stavba Paláce kultury, úspěch socialismu, zářící perla Prahy, velké dílo naší doby, k jehož vybudování se spojily ruce a mozky pracovníků lidí z celé naší země.*

„Měla jste pravdu.“

„V čem?“ hlas i s majitelkou stoupaly po schodech.

„Že sem lidi nechodí moc často.“

Weissová se zastavila vedle mě. Podal jsem jí pokálený časopis, od holubů, myslím. Štítivě ustoupila stranou. Pohlédla na titulní stránku.

„V tom roce proběhla poslední rekonstrukce věže,“ řekla. „Je to sice jedna z nejstarších budov ve městě, ale Josef Niklas ji roku 1878 kompletně přestavěl, aby působila víc goticky. Zvýšil ji a osadil hodiny. Ty původně ukazovaly čas z prostředního radničního štítu. Barokního. To se však nehodilo do krámu nadšeným obdivovatelům středověku. Postmoderní eklektismus jim nic neříkal.“

„Říkala jste, že nemáte tolik času,“ přerušil jsem ji.

Etna vypustila dým. Zčervenala vzteky. Nebo to nebylo vzteky. Ona to bude taky trochu profesorka, při vší úctě.

„Jděte nahoru,“ sekla do prostoru. Ne ke mně, ale ke komusi, kdo měl jít nahoru. „A opatrně.“

Přikývl jsem.

Na takovou učitelku vzpomínáte celý život. Ani přesně nevíte proč.

Vystoupali jsme do dalšího patra.

Podlahu opět pokrýval holubí trus. Weissová si stoupla vedle scho-

diště, co možná nejdál od nafouklé holubí mrtvoly. Posvítíl jsem baterkou do rohů místnosti. Několik ptačích kostlivců na mě pobaveně mrklo.

Nereagoval jsem. Kostry zase ztuhly.

Mrtvý prostor. Na nic si nehraje, nikoho nevíta.

Stoupali jsme výš, beze slov, bez další potřeby komunikace. Přidržel jsem se schodů a vetchého zábradlí. Na ruce se mi lepil mazlavý prach.

Tik – tak – tik – tak... odměřovala věž čas.

Nebylo to nejvyšší patro, ale bylo poslední, na které se dalo vystoupat po schodech.

Pod vysokou střechou se mezi sebou šermovaly zčernalé trámy krovu. K nim vedly jen chatrné žebříky.

Tik – tak – tik – tak...!

Tři metry vpravo od hodinového stroje viselo tělo.

V ostré záři svítilny připomínalo exponát z výstavy dekadentního umění. Mrtvola visela za hák vražený pod žebra. Pod ní se v kaluži zčernalé krve navršily vyhřezlé vnitřnosti. Mrtvolný zápach byl zřetelný až na tomhle patře. Tělo v té zimě tady zůstalo uchované jako v ledničce.

Nasvítíl jsem mrtvého zespoda.

„Máme ho.“

„Bože,“ hlesla Weissová a rukávem si zakryla pusou.

„Zavolejte policii,“ řekl jsem.

Weissová se otočila, udělala pět kroků a opřela se o krov. Vyndal jsem mobil.

„Klidně se vyzvracejte. Já jim brnknu, šéfová.“

Otočila se. Po tvářích jí stékaly slzy větší než bowlingové koule. Měla lehce protáhlý obličej s výraznými lícními kostmi a širokými rty. A k tomu ty velké modré oči. Byla zajímavá, i když brečela.

„To je dobrý,“ řekla.

Já byl zticha.

Sundala si pletené rukavice.

Nejistými, zkrehlými prsty vytáhla z kabelky mobil.

„Tady Weissová, muzeum. Ano, já. Našli jsme profesora Kalandru. Mrtvého,“ vzlykla. Sevřela rty, až jsem se bál, jestli si je neprokousne.

„Ne. Ještě jeden externí pracovník. Jsem si jistá. Visí tu, jako by...“ nedokončila myšlenku a já měl pocit, že tentokrát to nebylo kvůli šoku. Něco ji napadlo, ale zakázala si to říct policii do telefonu. Otočil jsem se k tělu.

„Ano,“ pokračovala. „Radniční věž. Ano, ta, jak je u čé pé jedna... Jsme u věžních hodin, v pátém patře. Uvidíte světlo v oknech.“

„Jak se sem dostanou?“ zeptal jsem se. Nejen já.

„Jak se sem dostanete? Nedostanete. Sejdu dolů a pustím vás dovnitř.“

Všimla si, že jsem tady celou dobu s ní. Podala mi telefon a kabelku a o tři kroky dál se vyzvracela.

Byla dobrá.

To, co právě dělala, jsem viděl i u drsnějších borců, než je kurátorka muzejních sbírek.

V MLZE

12. listopadu, odpoledne

Chápejte, všechny ty strašné události – to byla znamení.

Jistoty se hroutily, budoucnost vyvolávala obavy.

Úvodní film expozice Husité, 2011

„Ničeho se cestou dolů nedotýkejte!“

Slzely mi oči a pod nimi se do tváří rozpřijela řasenka. Dívala jsem se na ochablé ruce. Byly cítit zvratky, jenže nakyslý odér se mísil s něčím dalším; kysele hnilobným zápachem, který jsme svým příchodem rozvířili. *Proč je František cítit po cibuli?* blesklo mi hlavou, ale dozadu jsem se neotočila. Na zádech jsem i přes kabát cítila objetí mrtvého profesora.

„To ale neznamená, že se přerazíte o schody, protože se nechytíte zábradlí,“ houknul ještě Štolba.

Nesnáším odporující si pokyny. Mám v sobě slušnou holčičku, která se snaží zavděčit všem a neumí říci ne. Teď však není vhodná chvíle na procvičování asertivity. Zastavila jsem se nad tmavým obdélníkem, v němž se rozpouštěly příkré schody, a nehýbala se.

Štolba ode mě nebyl dál než tři metry, přesto jsem ho vnímala jen tlumeně.

Jako by byl daleko. Jako by byl v mlze.

Stála jsem nad schody.

„Půjdu s váma dolů,“ v jeho hlase zřetelně zaznělo, že se mu odtud nechce. Ohař větří stopu.

Na stěně přede mnou tančily odlesky baterky. Musel světlem probodávat každý centimetr čtvereční, ale sám se přesunoval jen úsporně. Slyšela jsem cvaknutí spouště. Fotí na telefon. Těch digitálních cvaknutí jsme se už nezbavili. Mapoval si místo činu.

„Tak jdeme,“ ozvalo se konečně. „Půjdu před vámi a vy se mě přidržíte za rameno. Pokud budete padat, chytněte se mě. Jsem měkčí než zedř a poradil jsem si i s většíma macandama, než jste vy.“

„Galantní,“ vypravila jsem za sebe, ale lehkost to nemělo. Bohužel to pochopil jako signál, že zase vnímám.

„Potřebuju, abyste se ještě naposled otočila.“

K branám pekla, doplnila jsem si v duchu.

„A vpálila si do hlavy každý detail.“

A chrtán pekla se otevře a plameny tě pohltí, vybavila se mi slova komentáře úvodního filmu v expozici, který jsem viděla snad stokrát. *Je třeba určit vyvolené ke spáse, hříšníky k zatracení.*

„Weissová? Zkuste si představit, že se koukáte na film.“

Copak mám na čele svítící displej, na kterém se zobrazují myšlenky?

„Když tuhle scénu prosvihnete, unikne vám pointa.“

„Estetická distance,“ vydechla jsem neslyšně, ale Štolba měl uši jak lovecký pes.

„Cože?“

„Edward Bullough vysvětloval distanční postoj na příkladu plavby po moři. Když cestující spatří mlhu, může začít panikařit. Nebo se distancuje od nebezpečí, zaměří se na estetické kvality mlhy a užije si to.“

Ani nevím, jestli na to Štolba něco řekl.

Dívala jsem se na tělo, jako by ho na trám před chvílí instalovali kulisáci kvůli dalšímu záběru. *Klapka 132 počtvrté, Kalandra na háku!*

Kristepane! Tohohle jsem si v prvním šoku nevšimla. Štolba měl

pravdu. Tohle byla filmová scéna a já si ji zpomaleně přehrávala, znovu a znovu. A zaostřovala na detaily, natáčela polocelky. Až teď jsem to viděla.

Tohle mi napoprvé uniklo.

Na podlaze pod Františkem ležely pečlivě rozmístěné drobné předměty. Do kruhu. Ne, ještě něco... Zpomalila jsem dech a snímala scénu. Svým způsobem mě to bavilo. Jen jsem se nemohla zbavit pocitu, že mi ten výjev něco připomíná.

Ne, to není jen kruh. Další body, v obvodu kruhu samého, tvoří rovnoramenný trojúhelník prolínající kruhem.

Tohle jsem přece už někde viděla.

Postupovali jsme pomalu. Ne kvůli mně. Kvůli Štolbovi, který prováděl své vlastní ohledání místa činu. Vždyť mu to může být jedno. Profesor se našel.

V duchu jsem se okřikla. Začínám chytat Štolbův cynismus.

Distanční postoj.

Začala jsem se také rozhlížet. Setřený prach na zábradlí, tmavé šmouhy na podlaze. Hlavou mi blesklo, že František musel zemřít jinde.

Procházeli jsme spodním mazhausem k hlavním vratům a podle zvuků bylo zřejmé, že se čeká jen na nás. Otevřela jsem těžká vrata a do očí se mi zabodla světla z policejních aut a záchranky.

„Paní Weissová, uvedla jste do telefonu, že jste ve věži náhodou objevili tělo Františka Kalandry.“ Poručík Hamr se rozhodl, že mi předvede důkladnost.

Za okny služebny prošel zástup elegantně oblečených lidí. Předplatitelská skupina A. Pánové lehce zaskočení, jak jim tmavé kabáty přidaly centimetry v ramenou, po dlažbě škobrtající dámy, které si znovu v duchu slibují, že příště si vezmou do divadla nízké podpatky a místo hlubokého dekoltu teplý rolák. Nevezmou. Opět se našňoří a zasednou na místa, kde sedávali jejich rodiče a prarodiče, a přísně se rozhlédnou, co mají na sobě ostatní.

„Jak jste si v té tmě mohla být tak jistá?“

Vybavila se mi rada věčně ustrašené kolegyně, když mě viděla opakovaně se dožadovat na policii důslednějšího vyšetřování zmizelého profesora.

To nemůžeš. To se ti ošklivě vrátí, až budeš mít sama s policií problémy.

Praporčík Vitásek se cele soustředil na mé nohy. Během výslechu, kterému říkali podání vysvětlení dle § 61 odstavce 1 zákona č. 273/2008 Sb., mi do punčoch planoucím zrakem vypálil několik nových děr.

Okraje ještě doutnaly.

„Chápu, že v rámci úředního lustrování byste mi neuvěřili ani mé jméno, pokud bych nepředložila občanku. A mrtvý v tomhle ohledu zrovna dvakrát nespolupracuje.“

„Ano, lustrace patří k prvotním úkonům vyšetřování,“ probudil se Vitásek.

Hamr ho pohledem donutil vrátit se k přemítání nad povahou dámských punčoch.

„Proč jste s panem Štolbou šli do věže takhle pozdě? Za tmy, když je muzeum zavřené?“

Grantové financování se běžné policejní práci zatím vyhýbá. Ono žádat o grant na vyřešení případu či proplacení cesty na místo činu zní ještě šléněji než grant na vyřešení záhadného původu ikon v našich sbírkách či uspořádání konference, na níž se po šesti stech letech zhodnotí kostnický koncil.

„Říkala jsem vám to už dvakrát.“ Blížila se půlnoc a já byla nervózní, co je s Kristýnou. „Potřebovala bych jít domů. Mám tam samotnou dceru.“

Vyšla jsem z přetopeného policejního oddělení do mrazivého vzduchu. Pod lampou stál chlap jak hora a kouřil. Jeho stín pokrýval půlku Tábora. Těžko tenhle monolit minout bez povšimnutí.

„Doprovodím vás.“

„Skoro jsem vás nepoznala.“

„Naštěstí vy jste k nepřehlédnutí. Tak jdeme?“

Myslela jsem, že naše cesta bude tichá jako holé stromy podél třídy 9. května, ale společné téma uvolnilo z ledového sevření pramínek dialogu. Cesta na Blaňák byla nejpříjemnější částí dne. Odpustila jsem si výklad o budově sokolovny, Husově pomníku i meteorologickém sloupu. Profesionální deformace musela ustoupit realitě.

„Všimla jste si, že nevzali psovoda se psem? Ale ten technik vypadal schopně.“

Poslouchala jsem vyprávění, jak se snímají pachové stopy, proč se tělo na chladném vzduchu příliš nerozkládalo a že se nás na všechno ani zdaleka nevyptali.

Došli jsme k domu a v pokoji u Kristýny se svítilo. Usnula při světle, nebo zas dřepí u počítače?

„Sázel bych na počítač,“ ozval se Štolba.

Byla jsem přesvědčená, že jsem se nezeptala nahlas.

DŮM STROFEJEMI

28. října, večer

Jak nádherné to obrazy objevily se na cvičišti sletovém při šachovém klání představující rušný boj od přede hry až k útočným bojům a srážkám obou stran a útokům jmenovitě husitských vojáků plně vyzbrojených s cepy a palcáty.

Zlatá Praha, č. 37, roč. XXIV, 1907

„Dobrý den, paní Strašíková, je pan profesor doma?“

„A odkadpa se my dva známe, mládenče?“

V Táboře mi nějak přestalo vadit, jak mi lidi říkají. Pro Kalandru jsem byl chlapec nebo hoch. Pro stařenku za plotem zase mládenec. Paráda. Paní Strašíková byla dvakrát starší než já, a kdybych si měl vybrat kouzelnou babičku, byla by to ona.

„Já s panem profesorem teď dělám a...“

„Pan Štolba?“

„A odkadpa my dva se známe, madam?“

Usmála se.

„František mi o vás vyprávěl. Jste prý kopa veselá.“

Čekal jsem, že dodá: *A kupa chlastu, kterou drží pohromadě jen vojenský kabát.* Paní Strašíková byla hodná žena. Neřekla to.

„František je doma, pane Štolbo. Čeká vás.“

Uf! Podíval jsem se na mobil. 17:23. Ne, ještě nejdu pozdě.

Paní Strašíková se taky podívala na můj mobil, pak na mě a vyhrnula si rukáv od zeleného kabátku. Byli jsme barevně sladění jak na Versaceho přehlídce.

„Nemusíte mu teď volat,“ pohlédla na hodinky. Dostala je snad osobně od císaře pána. „Za sedm minut půl šesté. Máte čas.“

Strčil jsem mobil do kapsy.

„Děkuji. A jestli se mohu optat, paní Strašíková, jak dlouho se s profesorem znáte?“

„Mládenče, to by bylo vyprávění na celý večer.“

Opět se tak hezky usmála. Měla drobný obličej, malý nos a za velkými brýlemi zelené oči. Vlasy měla zastrčené pod lodičkou, jakou nosily mladinké radistky při bitvě o Británii.

„To bylo ještě za komunistů, kdy měl František veliký problém s ruskou okupací. A navíc, po osmašedesátém ho nutili vstoupit do té jejich partaje. Když vytrvale odmítal a pak ještě do místních novin napsal ten slavný článek o muzeu a v něm popisoval manipulaci s předměty i lidmi, soudruzi mu zničili život.“

„Jaký článek?“

„Měl byste si ho přečíst,“ zatvářila se tajemně. „Vrátil husitství duchovní rozměr, prstem ukázal na zloděje a ještě to natřel těm, kdo si pleťou reformaci s okupací. To zvládnete, není dlouhý. A kvůli téhle jedné publikované stránce šel na několik let do lakovny, mezi mukly, v mladoboleslavský Škodovce,“ pronesla s neskrývaným pohnutím. „Františka jsem poznala, když se vrátil z boleslavského kriminálu.“

Opřela se o mokré laťky plotu. Z olověného nebe mrholilo. Země vypadla jako nalakovaná. Celá se leskla. Opadané stromy se leskly. Střechy se leskly. Tráva se leskla.

„Dobrý den, přeji!“

Profesor Kalandra stál na terase, nad sebou deštník, nad deštníkem stříšku, nad stříškou mosazného kohouta.

„Pojďte dovnitř, Libuško! Roberte, vy taky, ať mi tam nemoknete.“

„Ne, Františku, to je vaše návštěva. Já bych tam byla navíc.“

„Ale co to povídáte? Je svátek republiky.“

„Tak to já vám přinesu latté. Takové, jaké máte rád! A vy, pane Štolbo, vy si také dáte latté?“

Tenhle rytmus by nevymyslel ani Eminem.

Také... dáté... latté...

„Samozřejmě,“ uklonil jsem se. Chtěl jsem to zarapovat, ale nebylo by to vhodné.

Profesor Kalandra přešel s černým deštníkem pana Tau k litinové brance a otevřel.

„Vítejte doma.“

Takhle mě už dlouho nikdo nevítal.

Zámek Konopiště

Okruh 1.: zbrojnice, lovecká chodba, 8 000 kusů trofejí zvířete, růžový, sloupový a přijímací salon

Cena: 140 Kč základní vstupné, 90 Kč snížené vstupné

Dneska jsem ušetřil sto čtyřicet kaček.

Vstupní hala vily byla plná rohů, parohů a paroží, s hlavami i bez nich. Zbraní tady bylo tolik, že se tu mohly z fleku natáčet bojové scény do Matrixu i Hobita. Šavle, kordy, kopí, meče, pistole, pušky. A vlajky a fábory a prápory...

„Pane profesore, povím vám, klobouk dolů!“

„To je dílo mého otce. Já nezabiju ani vánočního kapra.“

„Já vlastně taky žádný zvíře nikdy nezabil.“

Profesor mi hleděl do očí. Kdyby jeho prvorepublikové lennonky spatřili hipsteři, padli by na kolena a uctívali Kalandru coby nového posla míru. *Give Peace a Chance...*

„Věřím, že zvíře byste nezabil,“ řekl jen.

Latté bylo výborné. Nebylo to sice úplně latté, ale bylo to latté od paní Strašíkové. A to se počítá. Nejdřív jsme probírali ceny sbírkových před-

mětů v tomhle soukromém muzeu a nad kávou se vzpomínalo i na legionáře.

„Jedna legie se jmenovala podle Jana Husa, další podle Jana Žižky, Libuško,“ František „Žižka“ Kalandra si tentokrát ne zvolil vhodnou posluchačku.

„To vyprávějte mladším, Františku,“ smála se sousedka a vrásky kolem očí se skládaly a zase rozkládaly jako vějíře. „Já si ze školy ještě pamatuji nejen legionáře, ale třeba i to, že Masaryk vystoupil s přednáškou, ve které vyhlásil válku Rakousku, zrovinka 6. července 1915.“

„Za chvíli to bude sto let,“ spočítal jsem, abych taky přispěl něčím do debaty.

„Také nás čeká šestisté výročí upálení mistra Jana Husa,“ zamyslel se profesor. „To bychom si mohli slíbit, že se tady sejdem.“

V očích měl odhodlaný výraz. Bylo mi čím dál víc jasné, proč získal přezdívku husitského vojevůdce. Kdo jiný tady v Táboře tak vášnivě obhajoval Husův odkaz než Kalandra? Snad ještě Weissová, mladá Žižková.

„Kdo ví, co s námi za dva a půl roku bude,“ povzdychla si paní Strášíková, rozloučila se a odešla z pracovny.

Starý pán pokračoval tam, kde jsme skončili před latté.

„Nikoliv, Roberte. Nemyslím hodnotu finanční, ale kulturní, historickou. Vyčíslování ceny. Na to se vždycky ptají jen primitivnější novináři. Co má největší cenu? Hlupáci.“

„Profesore, promiňte, ale třeba pojišťovna musí vědět, na kolik si muzeum cení sbírek. Ministerstvo určitě taky, když po něm požadujete dotaci na zabezpečení všech objektů. Šest baráků. Máte neuvěřitelné sbírky. Ten podzemní depozitář plný ikon, to jsem jakživ neviděl.“

„O sbírky je však třeba pečovat, chlapče. A namísto sledování ideální vlhkosti, udržování vhodné teploty, zabraňování nežádoucímu působení prachu a světla tady řešíme samé mříže a detektory pohybu!“

„Díky.“

Kalandra se zarazil. Položil šálek na stůl, sundal si lennonky a protřel si kořen nosu. Já v mezičase vytáhl placatci s Walkerem, vlil si mok do hrdla a zase ji schoval.

Za stolem postával knižní stůl a na něm odpočívala kniha v barok-

ní vazbě. Sepnutá pergamenovým proužkem, zlacená ořízka, zlacený hřbet. Tipoval bych na bibli. V knihovně za ní by se starých tisků našlo víc. Jestli on ten Kalandra nakonec nemá sbírky dražší než celé Husitské muzeum. Ten velký dům bez nápisu MUZEUM.

„Promiňte, Roberte. Vidíte, to jsem celý já. Pozvu si kolegu, se kterým se mi tak dobře pracuje, domů, abych mu ukázal svoje poklady. A nakonec ho ještě plátním.“

„To je dobrý, profesore. To neřešte. Povězte mi třeba o depozitáři ztracený archy. Tak říkám tomu skladu s bednama.“

„Tak jsem slyšel správně,“ profesor se pousmál. „Dobývatele ztracené archy. Chtěl jsem jít na Gándhího, ale spletl jsem si řádek v programu a koupil lístek na týden dříve. Viděl jsem toho bláznivého archeologa.“

„To jste asi prchal, co? Jako Indy před kamennou koulí.“

„Budete se divit, zůstal jsem. Chvilí mi trvalo, než jsem pochopil, o co tvůrcům šlo, ale pak jsem se bavil. To víte – historie, archeologie, boj o exponáty. Pokud přijmete tu nadsázku, může se i člověk jako já s hlavní postavou ztotožnit. V mém případě tak před třiceti, čtyřiceti lety.“

Upil jsem pro změnu zase latté a zadíval se na energického kmeta. Mluvil o filmu, který z jeho generace nevstřebal nikdo, a on mi tady snad začne vyprávět nejlepší scénu.

„A víte, jaká byla nejlepší scéna? Ta, jak proti tomu archeologovi stojí šílený Maur s šavlemi a mává jimi a vyhrožuje a archeolog schová obávaný bič, vytáhne revolver a střelí ho!“

„To bylo super. Já to viděl asi pětkrát.“

„To se vám nedivím. Já potom šel na Gándhího, a řeknu vám, také zážitek.“

„Nějaká nejlepší scéna?“

„Žádná se mi nevybavuje. Ale Indiana Jones, jak spadl mezi hady...“

„Profesore, jestli se můžu vrátit do depozitáře,“ vynechal jsem doplněk ztracené archy, abychom třeba nezačali propěvovat nejslavnější filmovou melodii, „jak to vůbec je s těmi ikonami? Neříkejte, že jste ty stovky obrazů shromažďovali dvacet let a ani jednu nevybalili.“

„Přivezli nám je v bednách.“

„Odkud? Proč sem?“

Profesor vstal a šel upravit závěs. Byl v pořádku, ten závěs. Profesor ne.

„Proč máme zrovna v Táboře sbírku ikon?“ otočil se a držel v ruce prvorepublikový samet. Slušelo jim to spolu.

„Ano, takhle položená otázka zní líp,“ kývl jsem opatrně a raději nic nedodával, aby to starého pána zase neodvedlo jinam.

„Všechny ikony byly převáženy přes hraniční přechody nebo celnice v Karviné, Frýdku-Místku, Chotěbuzi, Hatích, Havlíně, Znojmě, Horní Lideči, v Mostech u Jablunkova.“

„Takže je to všechno pašunk.“

„A pořádný,“ dodal Kalandra, a jako starý mezinárodní pašerák, který vyfoukl zboží konkurenčnímu gangu, se takřka bez pohybu rtů zasmál.

Fantomas hadr.

„Ty ikony našli bez osvědčení, většinou v mezinárodních rychlících. Byly zabalené v černých igelitových taškách a skryté v akumulátorových nebo rozvodných skříních na podvozcích vagonů. Tím pádem se staly předmětem celního přestupku a bylo u nich vysloveno propadnutí. Nejprve ikony převezli do Prahy na Generální ředitelství cel. A pak sem do Tábora.“

„Vy jste ale v muzeu tou dobou ještě nepracoval, jak jste se minule zmínil.“

„Já ne, ale přebírala je velmi šikovná kurátorka.“ Pousmál se, jako by mu probleskla v myšlenkách. „Ostatně moje bývalá studentka, kterou jsem sem do muzea doporučil.“

O téhle *bývalé studentce* jsem od něj slyšel už poněkolkáté a pokaždé, když o ní mluvil, měl zamžené oči. Ať mi, sakra, nikdo neříká, že tihle dva spolu něco neměli. Šarmantní profesor za katedrou a proti němu, v lavici, půvabná žačka chtivá poznání i romantické lásky. A i kdyby to tak nebylo, zní to skvěle, ne?

„Dáte si?“ podával jsem otevřenou placatku přes stůl.

„Ne, děkuji. Ostatně, chlapče, vy byste to již také nemusel.“

„Nemusel. Františku, víte, co mě zajímá, když už jsme u těch ikon?

Jejich cenu zatím neznáte. Fajn. Třeba to bude hodně. Ale ten oltář z Roudníků, ten přece cenu má. Vždyť jste ho nedávno koupili. Myslím si totiž, že tenhle kousek, zatím zabezpečený možná tak proti útoku komárů, musí být cennější než všechny ty ikony dohromady.“

„Cenu má velkou. Osm čísel na to však postačí.“

„Počkejte, to jsou, to jsou... Desítky milionů.“

„Nikoli desítky,“ pousmál se profesor. „Jedna desítka. Ale i to je dost.“

„Deset melounů? Tak na to si připijeme.“

Dopil jsem tu deci whisky, co zbyla, a obrátil láhev dnem vzhůru. Na leštěný třešňový stůl ukáply dvě kapky. Ukazováčkem jsem je setřel a prst olízl.

„A dneska už taky končím.“

„Roberte, Roberte, proč tohle děláte?“

„Jedině takhle se pořádně vyspím.“

Profesor zavrtěl hlavou.

„Ale o to horší jsou rána, ne?“

Přikývl jsem.

O dost horší.

Venku byla tma. Seděli jsme u stolu, na němž ležel rozevřený svázaný ročník Zlaté Prahy z roku 1907. Na dvoustraně černobílé fotografie z pátého všesokolského sletu. Na obří šachovnici se na jednom poli městnalo patnáct lučištníků, na dalším početná skupina hákovníků s puškami hákovnicemi z vojska Žižkova. Kalandra se usmál, když viděl, jak si zažloutlé stránky prohlíží:

„Tuhle bitvu Zikmund už předem prohrál. Sokolové husitům nadřovali.“

„Bratři bratrům palce drží,“ chytl jsem slinu.

Za profesorem husitská korouhev, rudý kalich na hrubém plátně ve čtverci metr na metr a od něj trojúhelníkový cíp dvojnásobné délky.

„To je z muzea,“ podotkl Kalandra. „Zapůjčené. Studijní materiál,“ hrdě mi ukazoval další artefakty. Nevím, proč se mi zdálo, že jsou všechny postříkané krví.

„Jakou má tohle všechno, proboha, cenu?“

„Jak pro koho. Jsou to většinou repliky z devatenáctého století, z doby husitů se toho mnoho nezachovalo. Cenu mají spíš symbolickou.“ Profesor se nadechl a napřímil záda. Á, bude přednáška. „Víte, Roberte, že *symbolon* bylo v Řecku označení dvou částí dříve rozděleného celku? Třeba rozlomené mince? Až když dáte ty dva kousky dohromady, objeví se ztracený význam. Stejně tak je to se sbírkovými předměty. Až ve spojení s tím správným člověkem se vyjeví jejich hodnota.“

Něco jsem k tomu zamumlal, ale nerozuměl jsem ani sám sobě.

„Ano, a právě proto jsem vás pozval, příteli. Víte, jak jsme se o tom včera bavili?“

Nevím.

„Nevzpomínám si.“

„Rád bych, abyste mi sem taky dal nějaké ty mříže a čidla. Navrhl nějakou tu vaši zabezpečovačku, jak tomu říkáte.“

„Aha,“ nevzpomněl jsem si, ale odsouhlasil to. „Tak zítra nebo pozítří si to tady proměřím a udělám vám fakt lidovou cenu.“

Profesor pokýval hlavou, pak se slitoval a donesl sedmičku rulandy šedé.

„Mám rád kvalitní věci.“

„Moje řeč, Františku. Po kvalitním vínu následuje kvalitní spánek.“

„Takže, kde jsme to skončili. Ano, mám nyní dostatek času ikony prozkoumat, popsat a ohodnotit. Máme tu sice fotodokumentaci a posudky, ale to jsou jen takové orientační materiály od odhadců starožitností. A chlapče, já zkoumám, popisuji a hodnotím. A objevuji.“

Já objevil dno láhve.

„To by se Jeřábek divil!“

Kalandra se najednou zasmál tak zle, až jsem málem vystřízlivěl.

„Kdo je Jeřábek?“ zamlel jsem. Těžký jazyk je dalším stupněm ke zlaté.

„Starý dobrý rodák. To víte, všichni dobří rodáci. A zejména z našeho hrdého husitského města! Hrrr na ně!“

Nebyl jsem si jistý, kdo z nás je vlastně ten opilý. Na každý pád jsme svátek republiky pořádně zapili.

„Ikony se pší, nikoliv malují. Odpovědnost za dílo nese Bůh,“ řekl mi ještě Kalandra, když jsem se snažil strefit do branky. Zřejmě proto, že jsem se ho předtím na něco ptal.

Vlezl jsem si do vany.

Probudil jsem se v půl třetí v noci.

Voda byla chladná jako moje tělo.

Jsem chladnokrevný. Studenokrevný hroznýš.

Oběti obtáčím pomalu, skoro to nepozorují.

Zlehounka, ale o to vytrvaleji přidávám na stisku. A když říkám oběti...

Myslím tím všechny kolem sebe.

V KRUIŽICH

13. listopadu, ráno

Napsati knihu o tajných společnostech je úkolem velmi nesnadným a nevděčným, protože běží o sdružení tajná a prameny k nim jsou nepřístupné, nebo velmi obtížně dosažitelné.

Karel Weinfurter: Tajné společnosti, 1933

Ušlapané listí škodolibě pokryla jinovatka. Každý krok se stal krokem do neznáma. Až na mostě přes trať mi došlo, že Kristýna vedle mě klouže na podpatcích. V mých kozačkách.

„Týno,“ oslovila jsem ji co nejdůrazněji, „máš moje boty.“

„Já vím, mami.“ Nevinnost sama.

„A?“

„Myslím, že mi docela sluší, ale s tím tvým hnědým kabátkem by to vypadalo líp. Půjčíš mi ho?“

Na chodníku ležel modrý plastový zapalovač. Kde jen jsem ho viděla? Vzpomínka se objevila jen na okamžik a zase se bázlivě stáhla do temných koutů paměti.

„Cože?“ došlo mi se zpožděním, co ta malá potvora řekla.
„Mami, řekneš mi, co se včera stalo? Tomáš psal, že před muzeem byla policie.“
„Jakej Tomáš?“
„Chytráček, přece. Chodí do tercie.“
„A proč ti psal?“
„Nepsal mně,“ zdůraznila. „Psal to na Facebook.“
Všimla jsem si, že je zase namalovaná. Dneska to řešit nebudu.
„František je mrtvý.“
Týna začala plakat.
Já nemohla.
„Půjdeme raději zadem, mami,“ táhla mě z hlavní třídy.

Ke gymnáziu se dá jít i podél Jordánu. Kvůli vypouštění nádrže z nábřeží odstranili všechna mola, umělé ostrůvky, lávky. Nejprve břehu vyspravili zuby, teď mu je zase vytrhali. A Jordánu smrdí z pusy. Po sto osmdesáti dvou letech obnaží dno. To je ještě horší než otevřít po tatarském bifteku pusu na zubaře.

Dlouho jsem se s nikým nelíbala.

Mám pocit, že všem chlapům smrdí z pusy.

Žaludek si vzpomněl na včerejší nevolnost a znovu se s odporem stáhl. Pár desítek metrů jsme šly mlčky. Kristýna bulela a roztírala si řasenku po tvářích, jak si hřbetem ruky utírala slzy.

„Mami, on se zabil?“

„Ne, zlatíčko.“ Objala jsem ji kolem ramen a přitáhla k sobě blíž.

„Slíbil, že mě o Vánocích naučí šachy.“

Byla v tom upřímná dětská lítost.

„Týnko,“ zavolal Kalandra, když viděl, že se začíná nudit a vytahuje z kapsy mobil. „Umíš šachy?“

„Ne. Proč? Ty už stejně nikdo nehraje!“ našpulila malá slečna vzdorovitě pusou.

„Šachy jsou jako včelí tanec,“ zasní se. „Figury mají předepsané kroky, takže někdo si skáče přes celou šachovnici, jinému jsou zas dovoleny

jen drobné krůčky. Ale partii může rozhodnout právě ten nejméně nápadný pěšák.“

„To ale není fér,“ chytla se Kristýna.

„Život taky není fér. Hrajeme s tím, co máme. Ale když nad tahy přemýšlíme, můžeme uhrát aspoň slušnou remízu.“

„A proč jste mluvil o tom včelím tanci?“

„Týnko, já vím, že v tvém věku každý touží být nespoutaný a originální. Jenže třeba v zednářské symbolice se vyskytuje motiv úlu. Směřujeme k řádu a rituál je to, co je skutečně ve shodě s řádem.“ Kalandra přestal vnímat, že posluchače je dvanáct. Nahlas přemýšlel a přednášel. „Svět je především geometrických vztahů. Zednářský Mistr vyměřoval stavby pozemským úhelníkem a nebeským kružidlem.“

Šachy už ji nenaučí.

A ona by o to nakonec stála.

Teď vyhrkly slzy do očí i mně. Sedly jsme si na lavičku, abychom se vydýchaly. Kristýna mě po dlouhé době zase držela za ruku. Všichni se třesou, co za tajemství vypuštěná nádrž vydá. Archeologové z muzea mají v očích nadšení jako kluci nad novou hračkou. Stonehenge pod hladinou sice nenajdou, takovou stavebnici jim nikdo z předků pod horou Tábor nenachystal, ale už několik měsíců vytahují z obnaženého bahna municí, vraky, černé gramofonové desky, zašedlé lidské kosti.

Odvrátila jsem pohled od Jordánu a zaostřila přes slzy na ztuhlé dětské pískoviště. Zůstal na něm od posledních her polorozpadlý hrad. V listopadu už to na hraní s pískem moc není. Vstala jsem a začala stavbu opravovat. Týna mě nechápavě pozorovala. Kolem hradu jsem podpatkem boty vyryla kruhový příkop. Za něj jsem pokládala v pravidelných rozestupech

*kamínky,
klacíky,
kaštany,
bábovičky,
zapalovač.*

Kruh. Dokonalý tvar v nedokonalém světě. Andělé rozestavení na nebesích. Rytíři, kteří jsou si rovni. Věčný koloběh života. Chrání nás, odpuzuje všechno zlé.

Františka neochránil. Patou jsem ještě vyryla tři rýhy tvořící trojúhelník. Co to bylo za zvrácenou hru? Odrolila jsem si písek z rukou. Na pískovišti to nevyřeším.

„Mami, pojď už.“

Gymnázium má v průčelí vepsáno secesním písmem C. K. REÁLKA. Exaktní reálku vystřídalo *reálné gymnasium*, v Táboře si na nějaké humanitní štourání nepotrpí. Zato si vždy prosadili svou: bylo to první gymnázium, kde se vyučovalo česky. Něco z husitské rebelie v sobě město zadrželo a občas ji prskne na nějakého nebožáka. Týnu do toho nepočítám, ta se do Tábora už jako rebelka přestěhovala. Do budovy balancující nad jordánskou nádrží vplula dcera v mých kozačkách na podpatcích. Kdyby tvrdila, že chodí do druháku, a ne do sekundy osmiletého cyklu, občanku byste po ní nechtěli. Vyrostla a já brzo vyrostu z ní.

Cestou do útrob starého města jsem se snažila usměrnit myšlenky. Magický kruh. Obnova řádu. Děti celé hodiny budují z beztvare hmoty uspořádaný svět. Pak stačí párkrát dupnout a je po stavbách, po kruhu z kamínků...

Zvedla jsem oči upřené na dlažbu.

„Dobrý den, pani Weissová,“ začalo se v ten moment ozývat ze všech stran. Ze způsobu, jakým mě lidé zdravili, bylo poznat, kdo už něco ví, kdo jen tuší. Tamtamy jsou na maloměstě rychlé. Zrychlila jsem. Přes Žižkovo náměstí jsem zvolila trasu kolem kostela, abych se držela co nejdál od radniční věže. Doháněla jsem úředníky směřující do radnice. Nové. Ve staré je muzeum. Nová je v budově bývalé spořitelny. Nad vstupními dveřmi je v portálu včelí úl. To spojení mě bodlo jako včelí žihadlo.

Musím do muzejní knihovny. Hned.

„Bereniko, musím jít,“ knihovnice se zamračila a zachrastila klíči. Vrabcová o včerejšku neví a ani netuší. Z plastové škatule tahala cedulku s nápisem *Ve vazbě*, jako by to byl los uvězněný v osudí a ona byla hvězdou přímého přenosu.

„Nemohla bych si tady něco vyhledat sama?“ Než přijde ředitel, mám hodinu čas.

„Podívejte, tohle není žádná městská knihovna, odkud si v igelitce odnesete, co nasbíráte na regálech!“

„Ale...“

„Já vím, dáma je študovaná. A pak mi vrátíte knihu založenou kolečkem salámu.“

„Markétko,“ sladce za mými zády promluvil kolega Vejsada. Šéf historického oddělení to zjevně s Vrabcovou – vládkyní ošoupaných knih, polorozpadlých sborníků a nespázaných periodik – uměl. „Na Bereniku dohlédnu, klidně jděte.“ Položil mi ruku na rameno.

Před očima mi začaly vyskakovat v rychlém sledu obrazy: *Trhám ruku a mrštím s ní o zem, jako by to byl škrtič, který se znenadání vynořil z džungle knih. Oženu se po Vejsadovi takovou silou, že chvíli levituje pod stropem a pak už jen pozvolna stéká po kovových regálech. Z útroh knihovny vyrazí šelma s ostrými zuby a jen tak mimochodem cestou ukousne Vejsadovi tři prsty.* Neudělala jsem nic. Potlačila jsem vnitřní třes a výraz znechucení v obličeji. *Bereniko, musíš být větší hráčka,* říkával mi Kalandra. Tak dobře, tak tedy hraju.

„Jaromíre, to jste laskavý,“ pokusila jsem se o úsměv a konečně se vysmekla. „Potřebovala bych něco k tajným reformačním společenstvím.“

„Skryté církve, odbojní kazatelé,“ ironicky protáhl. Ignorovala jsem to. Rozhodla jsem se, že nebudu signalizovat ze zákopů, ale půjdu po bitevním poli s narovnanými zády.

„Mě by spíš zajímalo, jestli se něco z původní tábořské církve nepřeklopilo do nějaké sekty.“

„O adamitech najdete publikace vzadu,“ Vejsada mrknul na odcházející Vrabcovou. „Berenika bude další badatelka, která se pustí do pátrání, zda opravdu běhali po lesích v rouše Adamově!“

„To jsem nemyslela. Když Jiří z Poděbrad pokořil Tábor, bojovný

chiliasmus tábořských kněží přece nezmizel ze dne na den. Zpracovával někdo tuhle linii?“

„Kam tím míříte?“ Vejsada lehce ztuhl v ramenou.

„Někoho přece muselo napadnout, že právě tady, v Táboře, je možné znovu obnovit pořádek. V očekávání konce světa se přece snadno mohlo nějaké společenství vrátit k nesmířitelným táboritům, kteří nejen prorokovali, že zahynou všichni hříšníci světa a protivníci zákona Božího, ale sami se toho aktivně ujímali.“

„Nějací tajní mstitelé? Rosenkruciáni tábořského stříhu? Ženská, vy tedy máte den,“ historik opouštěl spěšně knihovnu, jako by beranidlo provalilo zeď a udržet sousední hradní bránu už ztratilo smysl.

„Ale...“

„Napište Vrabcové na papír signatury knih, které si vypůjčíte, a nezapomeňte zamknout.“

Prudce zavírané dveře zakvílely.

PLAČKY

13. listopadu, dopoledne

A hned povstal třetí a řekl: „I když jsi byl v Heidelberku, tvrdil jsi četné bludy v otázce Trojice a kreslil jsi tam jakýsi štít, přirovnávaje Trojici božských osob k vodě, sněhu a ledu a k jiným věcem.“ A mistr Jeroným pravil: „Odpovím, mistře: co jsem tam psal a kreslil, to chci říkat, psát i kreslit i zde: a pouč mne, že je to bludné, já to chci pokorně odvolat.“
Petr z Mladoňovic: Vypravování o mistru Jeronýmovi Pražském, 1416

Sesunula jsem se na židli. V kanceláři bylo ticho. Bzučelo jen v mé hlavě.

Proč jste šla do věže?

Jak to že s vámi byl Štolba?

Věděli jste, že tam najdete Kalandru?

Proč by někdo zabíjel profesora?

Mimořádná porada nepřipomínala krizový management ani vzdáleně. Místo strategického plánu se střídaly vstupy plaček, rozumování

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.